

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind III Syv teaterår 1849-56

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr03-shoot-idm139891011123200/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

for mange Heibergere. Da Friister læste dette, da var han nær bleven en ærlig og oprigtig tilhænger af Heiberg.

»Fædrelandet« og flere andre folkeorganer klagede tillige over, at Heiberg ikke skaffede flere nye originale stykker. Nye stykker? Hvor skulle han tage dem fra, som om han kunne ryste dem ned fra himlen? Hvem skulle skrive disse? De to eneste dramatiske forfattere, der tidligere jævnligt havde skrevet for scenen, Heiberg og Hertz, disse to vovede jo ikke i hine år at skrive et stykke med deres navn under; thi de kunne da være temmelig visse på en udgivning. Heiberg måtte skrive sin »Valgerda« anonymt og det, i den han blev direktør. Hvad ville være sket, ifald han havde vovet at lade et stykke af sig opføre, efter at han var direktør?

(. . .) Var det nu noget under, at de sammensvorne på den frækste måde modarbejdede enhver af Heibergs bestemmelser og ideligt ved påtagne sygeanmeldelser forsøgte på om muligt at få det hele til at gå istå, når al denne uret fik medhold i pressen? Da man vidste alt, så måtte man vel også vide lidt om, hvor ofte Høedt vragede og nægtede at spille snart denne, snart hin rolle, på samme tid som han klagede ude i publikum over uvirksomhed ved teatret. Han fik, og dette lå ham virkelig på hjerte trods nogen, sin gage som alle andre, men gav sig dog idelig mine af, at han spillede som af en nåde og kun af lyst, men ikke af nogen som helst fordel. Så skulle han have vist dette i stedet for det modsatte, men også heri fik han jo medhold i pressen. Det stakkels menneske blev jo så overmodig, så desorienteret med hensyn på sin virkelige stilling, sin virkelige begavelse, at det jo intet under var, at han havde små anfald af raseri, der var betænkelige.

Han havde i denne vinter arrangeret, for om muligt at vinde alle for sin ophøjede sag, sammenkomster een gang ugentligt med de andre skuespillere. I disse løftede han nu sin røst og tordnede direktøren ned for fode, gjorde opmærksom på, hvorledes alt var, og hvorledes alt burde være. Denne adfærd fandt dog ikke få var for stødende, og de sagde, at de var kommet sammen for at more sig i al gemytlighed, men ikke for at bedømme direktørens handlinger, og de tvang ham til tavshed. Da hørte naturligvis disse sammenkomster op.

Skulle der nu virkelig være nogen foresat i verden, der ville tå-